

[Knud Kristensen.]

forskellige, der her kommer i Betragtning, og som bliver underkastet disse Restriktioner. Men vi ved jo, at der ogsaa inden for Rigsdagen er forskellige Meninger om, hvad der tjener Samfundets Vel, ikke mindst i økonomisk Henseende, om, hvad der er ret og rimeligt, og hvad der ikke er det; derom er der som bekendt højt forskellige Opfattelser her i Rigsdagen som vel næsten alle andre Steder. Naar Forholdet er det, er det jo ganske naturligt, at de, der har den samme Opfattelse, som anlægger samme Hovedsynspunkter paa det økonomiske Liv, paa dets Trivsel og paa, hvad der tjener hertil, som den højtærede Handelsminister, har meget lettere ved at give en saadan Bemyndigelse til Ministeren end de, der er uenige med ham paa mange af det økonomiske Livs Omraader.

Jeg kan godt sige, at hvis mit Parti og jeg sluttelig stemmer for Forslaget — hvad i nogen Grad vil afhænge af, hvilke Oplysninger vi faar, og hvilke Ændringer vi kan faa gennemført i Forslaget —, saa er det med de allerstørste Betænkeligheder. Vi har jo vore Erfaringer. Vi har dem fra Fortiden — som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet dvælede noget ved, men som jeg ikke skal komme ind paa, idet jeg kun nævner, at vi ogsaa har vore Erfaringer, der ikke er slet saa lyse som den ærede Ordførers —, men vi har ogsaa Erfaringer fra de sidste Dage. Vi har jo set, hvorledes Regeringen egenmægtigt og imod vor Vilje har ændret hele den Valutapolitik, som Regeringen i 1933 sluttede Overenskomst med Venstre om, nemlig at afregne Sterling til 22,50. Det er en Beslutning, som vi i den nuværende Situation maa anse for at rumme Uretfærdigheder, og som kan blive til betydelig Skade for de eksporterende Erhverv og derigennem ogsaa for Samfundet i det hele taget. Jeg skal selvfølgelig ikke komme nøjere ind paa dette Spørgsmaal her, kun nævne det og konstatere, at saadan ligger Landet.

Det afgørende med Hensyn til denne Lov er, som jeg allerede har nævnt, hvordan den bliver administreret, og det kan vi jo i og for sig ikke sige noget afgørende om, inden vi faar nogle Erfaringer i saa Henseende; selv om vi altsaa har visse Erfaringer fra tidligere Tid paa andre og lignende Omraader, saa kan man jo ikke sige noget om, hvorledes denne Lov vil blive administreret. Derfor ønsker vi, at Lovforslaget, inden det bliver ophøjet til Lov, maa blive ændret saaledes, at Bemyndigelsen bliver begrænset paa

to Maader, nemlig saaledes, at den ikke skal gælde for en længere Periode, end den Situation varer, der har foranlediget den, nemlig Krigssituationen. Og dernæst ønsker vi den tidsbegrænset til 3 Maaneder, ikke fordi vi derigennem vil sige, at saa skal den ikke gælde længere, men saa kan vi gøre vore Erfaringer om, hvordan den virker, hvordan den bliver administreret, og saa kan Rigsdagen — Partierne og de enkelte Rigsdagsmænd — tage Standpunkt til, om de ønsker den fortsat uændret, eller der er Mulighed for Ændringer i den eller Afvikling af den, i det hele taget behandle Spørgsmaalet paa saglig Vis under Hensyn til den foreliggende Situation og udtale sig om, hvilke Ændringer man mener der bør foretages, og hvad der kan blive staaende. Jeg kan ikke indse, at nogen kan have noget derimod. Det forekommer mig, at selv de, som er sikre paa, at det vil gaa saa ganske udmærket, ikke kan have noget imod at tage Sagen op til Overvejelse om 3 Maaneders paa Grundlag af de Erfaringer, som til den Tid er indhøstet, for hvis man mener, at denne Lovgivning bør fortsættes, kan Loven jo hurtigt forlænges, eller der kan gennemføres de Ændringer i den, som Rigsdagen maatte finde ønskelige.

Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke komme meget ind paa; det er, som jeg allerede har sagt, meget vanskeligt at sige, hvad der her bør foretages og hvad ikke. Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser vil jeg nævne, at der i § 1, Stk. 1, staar, at „Ministeren for Handel, Industri og Søfart bemyndiges til at iværksætte midlertidige Foranstaltninger“ o. s. v. Jeg kan ikke se rettere, end at naar der ingen Tidsbegrænsning er for disse Foranstaltninger, er Ordet „midlertidige“ uden Betydning. Disse Foranstaltninger gælder, indtil de bliver ophævet, enten af Rigsdagen eller ogsaa af Ministeren, saa det forholder sig akkurat ligesom ved enhver anden Lov eller administrativ Foranstaltning; denne Lov bliver ikke Spor mere midlertidig end en hvilken som helst anden Regeringsforanstaltning eller Anordning. Hvis der skal være nogen Mening i det, synes jeg, der maa siges noget i Retning af, at i de og de Tilfælde eller paa det og det Tidspunkt, eller naar Krigssituationen ikke mere er til Stede, falder Loven bort. Og hvis Loven bortfalder, mener jeg selvfølgelig, at de i Henhold til Loven trufne Bestemmelser ogsaa maa bortfalde, medmindre de paa anden Maade er godkendt af Rigsdagen. Men det er maaske ogsaa Meningen.